

**УХВАЛА
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

**про відмову у відкритті конституційного провадження у справі
за конституційною скаргою Кулика Петра Любомировича щодо
відповідності Конституції України (конституційності) частини четвертої
статті 424 Кримінального процесуального кодексу України**

Київ
1 вересня 2026 року
№ 197-1(II)/2026

Справа № 3-204/2026(426/26)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у такому складі:

Юровська Галина Валентинівна – головуючий, доповідач,
Лемак Василь Васильович,
Первомайський Олег Олексійович,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Кулика Петра Любомировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини четвертої статті 424 Кримінального процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Юровську Г.В. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. До Конституційного Суду України звернувся Кулик П.Л. із клопотанням перевірити на відповідність частині другій статті 3, частинам першій, третій статті 8, частинам першій, другій статті 55, пункту 8 частини другої статті 129, частинам першій, другій статті 129¹ Конституції України (конституційність) частину четверту статті 424 Кримінального процесуального кодексу України

(далі – Кодекс), якою визначено, що „ ухвала слідчого судді після її перегляду в апеляційному порядку, а також ухвала суду апеляційної інстанції за результатами розгляду апеляційної скарги на таку ухвалу оскарженню в касаційному порядку не підлягають“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

Постановою Восьмого апеляційного адміністративного суду від 6 квітня 2022 року за апеляційною скаргою Кулика П.Л. скасовано рішення Івано-Франківського окружного адміністративного суду від 15 грудня 2021 року та частково задоволено позов Кулика П.Л., зокрема визнано протиправним та скасовано наказ т.в.о. начальника Головного управління Державної фіскальної служби в Івано-Франківській області від 28 липня 2021 року про звільнення Кулика П.Л. з посади начальника управління податків і зборів з фізичних осіб цього управління з 30 липня 2021 року та стягнуто з відповідача на користь позивача середній заробіток за час вимушеного прогулу без урахування податків та інших обов'язкових до сплати платежів. У решті позовних вимог відмовлено.

Оскільки відповідач не виконав вимог зазначеної постанови в частині поновлення Кулика П.Л. на роботі, Кулик П.Л. звернувся до Івано-Франківського окружного адміністративного суду з адміністративним позовом про стягнення середньої заробітної плати за час затримки виконання цієї постанови. Рішенням Івано-Франківського окружного адміністративного суду від 7 квітня 2023 року позов Кулика П.Л. до Головного управління Державної фіскальної служби в Івано-Франківській області задоволено.

За рішенням Івано-Франківського окружного адміністративного суду від 7 квітня 2023 року було відкрито виконавче провадження. Під час його здійснення 14 квітня 2026 року державний виконавець звернувся до Головного управління Національної поліції в Івано-Франківській області із заявою (повідомленням) про факт умисного невиконання цього рішення службовими особами відповідача, що містить ознаки кримінального правопорушення,

передбаченого статтею 382 Кримінального кодексу України. Однак вказане управління відмовило у внесенні за цією заявою відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань.

Кулик П.Л., вважаючи таку відмову неправомірною, звернувся до Івано-Франківського міського суду Івано-Франківської області зі скаргою на бездіяльність уповноваженої особи місцевого органу Національної поліції у порядку пункту 1 частини першої статті 303 Кодексу та просив зобов'язати Головне управління Національної поліції в Івано-Франківській області внести відомості про кримінальне правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань на підставі вказаного повідомлення державного виконавця.

Ухвалою слідчого судді Івано-Франківського міського суду Івано-Франківської області від 18 червня 2026 року в задоволенні вказаної скарги Кулика П.Л. відмовлено.

Цю ухвалу Кулик П.Л. оскаржив в апеляційному порядку. Ухвалою Івано-Франківського апеляційного суду від 30 червня 2026 року оскаржувану ухвалу слідчого судді Івано-Франківського міського суду Івано-Франківської області від 18 червня 2026 року скасовано та постановлено нову ухвалу, якою Кулику П.Л. повернуто його скаргу на бездіяльність уповноваженої особи місцевого органу Національної поліції.

Івано-Франківський апеляційний суд мотивував своє рішення особливістю процесуального статусу скаржника, який особисто заяву про вчинення кримінального правопорушення не подавав, а отже, не є заявником. Водночас кримінальне правопорушення не зареєстроване, рішення про визнання Кулика П.Л. потерпілим немає. Зазначений суд дійшов висновку, що суд першої інстанції, усупереч пункту 1 частини другої статті 304 Кодексу, прийняв до розгляду скаргу особи, яка не мала права її подавати. В ухвалі Івано-Франківського апеляційного суду від 30 червня 2026 року також наголошено, що „таке судове рішення не позбавляє Кулика П.Л. права на захист в передбачений законом спосіб, а саме подання особистої заяви про злочин до відповідних органів“.

У резолютивній частині ухвали Івано-Франківського апеляційного суду від 30 червня 2026 року вказано, що вона не підлягає оскарженню в касаційному порядку. Попри це Кулик П.Л. оскаржив цю ухвалу в суді касаційної інстанції.

Верховний Суд у складі Касаційного кримінального суду ухвалою від 13 липня 2026 року відмовив у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою Кулика П.Л. на ухвалу Івано-Франківського апеляційного суду від 30 червня 2026 року на підставі частини четвертої статті 424, пункту 1 частини другої статті 428 Кодексу, зазначивши, що „касаційну скаргу подано на судові рішення, яке не підлягає оскарженню в касаційному порядку“.

У конституційній скарзі Кулик П.Л. порушує питання про невідповідність Конституції України частини четвертої статті 424 Кодексу „у тому аспекті, в якому цей припис унеможлиблює касаційну перевірку ухвали апеляційного суду, якою вперше вирішено питання про відсутність у особи права на подання скарги за статтею 303 Кодексу та повернуто первинну скаргу, остаточно припинивши судовий захист“.

На думку суб'єкта права на конституційну скаргу, частина четверта статті 424 Кодексу „виключає касаційне оскарження будь-якої ухвали апеляційного суду, постановленої за результатами перегляду ухвали слідчого судді; припис не розрізняє характер рішення апеляційного суду, предмет вирішеного ним питання та інтенсивність втручання у права особи“.

На підтвердження своєї позиції автор клопотання посиляється на окремі приписи Конституції України, на рішення Конституційного Суду України, Кодекс, Закон України „Про Конституційний Суд України“, конституційне провадження у справі за конституційною скаргою Куляса Аркадія Васильовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини четвертої статті 424 Кодексу, а також на судові рішення у своїй справі.

3. Розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Обґрунтовуючи твердження щодо неконституційності оспорюваного припису статті 424 Кодексу, Кулик П.Л. вважає, що питання перевірки належної правосуб'єктності виникло лише на стадії апеляційного розгляду його справи. Зокрема, він наголошує на тому, що саме суд апеляційної інстанції „став першою і єдиною судовою інстанцією, яка вирішила самостійне та нове питання про моє право на доступ до судового контролю“, проте це твердження не містить достатнього юридичного підґрунтя та спростовується доданими до конституційної скарги матеріалами. Тому є підстави вважати, що твердження автора клопотання ґрунтуються на необ'єктивному сприйнятті змісту судових рішень у його справі й обумовлені суб'єктивною інтерпретацією приписів чинного законодавства України.

Кулик П.Л. висловлює лише незгоду із законодавчим регулюванням права на касаційне оскарження певного виду ухвал суду апеляційної інстанції, встановленим частиною четвертою статті 424 Кодексу, а також із тлумаченням та застосуванням цієї норми в його справі судом касаційної інстанції, що не може вважатися належним обґрунтуванням тверджень щодо невідповідності Конституції України частини четвертої статті 424 Кодексу.

Отже, автор клопотання не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Кулика Петра Любомировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини четвертої статті 424 Кримінального процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**